

Atvirlaiškis Valerijai Čiurlionytei, [1916-12-16], [pakeliui iš Voronežo - į Maskvą].

Jau 10 ryto, dar važiuoju, esu dar

Jau 10 ryto, dar važiuoju, esu dar toli. Turėjau labai nemalonų atsitikimą. Riazanėj išlipiau laikraštį nusipirknt, o tuo tarpu kareiviai užėmė mano vietą. Paprašiau paliusuot — pradėjo kolyties. Oras buvo be galo tvankus, man bestovint darės negerai. Pasiskundžiau konduktoriui. Jis pradėjo liusuot mano vietą, o man tuo tarpu paliko labai negerai, beveik apalpau, tik ploščadkoj [1] biškį geriau pasidarė. Grįžęs atsiguliau. Tai visas vagonas kolyjo mane, kolyjo kaip įmanydami. Aš jiems nė pusės žodžio in tai nepratariau. Užtat jie labai dyvijos, kas aš per žmogus. Kareiviai ir dabar dar tebekeikia, bet aš tyliu. Jaučiuos neblogai, ūpas neblogas.

Kol kas.

Bučiu[o]ju.

Balyt[i]s

KOMENTARAI

[1] площадь ~ *rus* =aikštelė.